

Milí v Kristu sourozenci a přátelé,
staršovstvo sboru rozhodlo, že k bohoslužbám se prozatím
scházet v Husově domě nebudeme. Zároveň díky velkorysé
nabídce br. Libora Smejkalova se otevřela možnost bohoslužby
nahrávat. **Posíláme tedy odkaz na záznam bohoslužeb na neděli
24.1.:** <https://youtu.be/7TJCJhsa5uE>

Děkuji br. Liboru Smejkalovi, že se ujal natáčení, s. kurátorce
Daně Konvalinkové za zpěv, br. Aloisi Němcovi za varhanní službu a
také za vložení záznamu na svůj youtube kanál. Zároveň se
omlouvám za sníženou kazatelskou schopnost způsobenou
doznívající migrénou, příště snad bude projev trochu živější..

Presbyteři také rozhodli o tom, že pro zájemce o rozhovor s
dalšími členy sboru se otevře **setkání neděli v 18.30 přes
JitsiMeet/VelkéMezirici (obdoba „kafe po kostele“)**.

Online setkání v týdnu se nekonají, neboť v pondělí se
účastní komise pro PP a ve středu v 18h se v Husově domě sejdou
duchovní tří církví ke společné ekumenické pobožnosti a
neformálnímu rozhovoru.

**Ve dnech 29.1.-7.2. farářka vybírá dovolenou, v nutných
případech zastupuje hornovilemovický farář Jan Jun.**

‘O čem jednalo staršovstvo’ se budete moci dočíst na webu
v sekci Texty.

Kdo z vás by chtěl přispět na poštovné nebo ušlé sbírky,
můžete tak učinit na sborový účet 233445959/0600.

**Prosím všechny, kteří chcete vyhotovit potvrzení o daru
církví za rok 2020 a ještě jste se mi neozvali, abyste tak učinili
nejlépe do úterý 26.1.,** abych vám potvrzení mohla vyhotovit před
začátkem jarních prázdnin, zašlu vám buď sken nebo poštou.

Přeji krásnou neděli!

Markéta Slámová

Domácí pobožnost 24. 1. 2021

Požehnán buď Panovník,
den ze dne za nás nosí břímě.
Bůh je naše spása.
Bůh je Bohem, jenž nás zachraňuje.
Je to on, Panovník Hospodin,
kdo vyvádí z tenat smrti.

Ž 68. 20-21

modlitba Věrný Bože, děkujeme za to, že k Tobě můžeme volat.
Děkujeme, že před Tebou nemusíme nic skrývat ani se
přetvařovat, že jsi nás pozval do svobodného vztahu s Tebou a
neztrácíš o nás zájem, ani když na Tebe zapomínáme.

Děkujeme za každý nový den. Za to, že nevíme, co v něm
bude. Za to, že můžeme doufat, že nás Tvá láska povzbudí
k nové odvaze.

Tobě smíme svěřit to, co se nám vrací jako stará vina, co
se nám plete pod nohy jako vlastní neschopnost.

S Tebou se můžeme podělit o to, co nás teď trápí – teď
možná to teď zrovna to, že neděli nemůžeme slavit spolu.

Prosíme, Tě, posilni každého z nás tam, kde jsme, s tím, co
si neseme. Buď ve svém Duchu s námi. Amen

čtení Jon 3.1-5+10

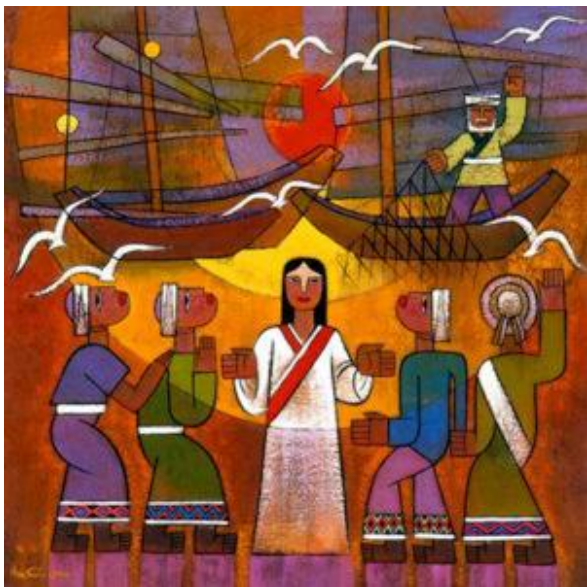
píseň 673

kázání Mk 1.14-20

**Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal
Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se království
Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“**

Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Ihned opustili síť a šli za ním.

O něco dále uviděl Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana; ti byli na lodi a spravovali síť. Hned je povolal. A zanechal na lodi svého otce Zebedea s pomocníky a šli za ním.

Ježíš káže evangelium a evangelista Marek nám předává to nejpodstatnější: Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.

Každé z těch slov a sousloví – čas, naplnění času, království Boží, činit pokání, věřit, evangelium, by stálo za rozříkání a promeditování. Ráda bych se ale dnes věnovala nikoliv především tomu „co Ježíš kázal“, spíš onomu „jak“.

Začátek Ježíšova veřejného působení totiž pro nás jako Jeho následovníky může být inspirací.

Ježíšovo poslání nezačíná v Jeruzalémě, tedy v náboženském, ale také sociálním a politickém centru. Nezačíná zkrátka tam, kde by se snad na Božího Syna slušelo. Nezačíná ve skvěle vytvořených podmínkách ani tam, kde by se vyjímal jako na reklamní fotce. Začíná na periferii.

Galileu nazývá už prorok Izajáš „Galileou pohanů“ a je jisté, že mnozí pravověrní židé Galileou pohrdali. Galilea byla hraniční, průchozí zónou, kde se potkávali lidé různých ras, kultur i náboženství. Vlastně takové symbolické místo otevřenosti evangelia všem národům. Galilea se podobá dnešnímu světu, kde spolu žijí různé kultury, které se musí střetávat a setkávat. A upřímně – opravdu není snadné v téhle Galilei žít.. stále ještě ve mně doznívají pocity frustrace z angažmá některých ‘křesťanů’ při volbách amerického prezidenta nebo lhostejnost mnoha křesťanů vůči životnímu prostředí...

V téhle naší Galilei nám jako křesťanům hrozí dvojí nebezpečí. Jednak hrozí, že se naše víra rozbředne. Že ztratíme oporu v Božím slově uprostřed světa, kde panují různé víry (jak zpíváme v písničce 635), že přijdeme o svou slanost, že přestaneme prosit o Ducha. A za druhé, že se zabydlíme v dobře oploceném prostoru „s těmi svými“ a budeme si hranice střežit a uzavírat se.

Ježíš přináší evangelium a chce ho hlásat všem bez rozdílu. Nechce ho rezervovat jen těm, kdo tu radostnou zvěst očekávají, přináší evangelium i těm, kdo už možná nic nečekají a možná ani nemají sílu něco hledat nebo žádat. Ukazuje prakticky, že nikdo není vyloučen z Boží spásy a dokonce! že Bůh možná i raději začíná na periferii, u těch podle světa posledních.

Svoje první učedníky si nevolí ve školách učitelů Zákona, ale mezi prostými lidmi. Jde za nimi tam, kde pracují – na břeh jezera a povolává obyčejné rybáře. Rozhodnou se Ho následovat a jejich život se stává velkým dobrodružstvím, které pak pokračuje vysláním k šíření radostné zprávy dalším lidem.

Byli jsme také evangeliiem osloveni, zasaženi? Byli jsme povoláni? A k čemu? Kristus přináší do našeho každodenního života evangelium. Otevírá nám Boží slovo, rozklíčovává ho svým životem, svým tělem... *a slovo se stalo tělem...* Nejde tedy o chytré řeči, o to, co máme nebo musíme. Evangelium se děje. Kristus nás oslovuje v těch, se kterými se setkáváme !bez ohledu na to, zda chceme.

A možná nejvíc nás oslovuje právě v těch, se kterými se setkáváme „na hranicích“, když vše neběží, tak, jak bychom čekali.

V rodinách - když jsme rozhádaní, když nejistě přemýšlíme, jak dobře se postarat o své rodiče, partnery nebo děti nebo naopak tušíme, co je pro ně dobré a narážíme. Hranice tvoří i obavy - ze smrti, z bolesti nebo samota – jestli někdo zavolá nebo napíše. Hranice pro nás může být i setkání s člověkem bez domova nebo s člověkem s pochybnou pověstí (ano, děje se to i naší malé Galilei, kterou nazýváme Velké Meziříčí)... Právě na tyto hranice nejdříve přináší Ježíš Kristus své evangelium, jehož leitmotivem je Boží milosrdenství a Boží spravedlnost. A právě na těchto hranicích se také ukazuje, jestli jsme evangelium přijali za své nebo je to pro nás jen jakási studená nedělní teorie, která s tempem naší každodenní existence nemá nic společného.

Kdo věří, že Boží království se vlamuje do tohoto světa, kdo si uvědomuje, že lidský a Boží pohled na člověka se liší, kdo zakusil Boží milost uprostřed vlastního selhání, zkrátka, kdo zavnímal evangelium, je také povolán k tomu nějak na něj odpovídat.

Jak? Těžká otázka. Jen ti nejodvážnější a nejzralejší dovedou snadno vyjádřit k čemu byli povoláni. Je tolik povolání, tolik je lidí. Tolik specifických obdarování a tolik odpovědí na evangelium.

Ta dnešní perikopa je mi inspirací. Ježíš si povolává učedníky na hranicích a pak časem je posílá na sám konec země (zase k hranicím).

Z ohleduplnosti se teď moc fyzicky nepotkáváme – taky zřejmá hranice. To však neznamená konec předávání té dobré zprávy. Scházíme se online, voláme si, píšeme dopisy, podporujeme se, prohlubujeme některé vztahy, v neposlední řadě se modlíme. Dobrá zpráva se sice nešíří tradičními cestami, ale možná tady na hranicích, nalezne naši novou odpověď a skrze ni se bude šířit dál.

Milostivý Bože, děkujeme za Tvou lásku, o kterou se můžeme kdykoliv opřít. Děkujeme za to, že nám dáváš svobodu autentičtě odpovídat na radostnou zvěst. Nechceme ji promarnit. Amen

píseň 635 Tvá, Pane, láska